

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O poneleljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročne brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; poneleljake zjutranje številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petih. Za večkratno naročilo s primernimi popustom. Poslana, osmrtnice in javne zavave, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema uredništvo. Naročnina in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzobjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Pariz 8. Potrjuje se, da se ima Christiani zagovarjati prihodnji torek pred kazensko-policijskim sodiščem proti obdolžitvi, da je razžalil oblastveno osebo o izvrševanju njene službe. (Dogodki v Auteuilu.)

Ministerski svet je sklenil, postopati sodno proti listu »Du Peuple«, ker je v nekem večerajšnjem članku hujskalo vojaštvo k neposlušnosti.

Pariz 3. »Matin« prinaša kopijo izjave Esterhazyja, v kateri priznava, da je on spisal bordereau. Kakor poročajo listi, se je o tožbi polkovnika Cordiera začela preiskava proti Mathieu-u in Levu Dreyfusu. Vesti o podlagi te tožbe si nasprotujejo. Glasom lista »Echo de Paris« je Duchesne že zaslišal generala Pellieuxa, kateri je v svojo obrambo predložil razne izjave in listine. Preiskava se kmalu zvrši.

Pariz 8. (Zbornica poslancev.) Predsednik Deschanel priobčuje, da je prejel od predsednika italijanske komore brzobjavko, v kateri se obžaluje dogodki v Auteuilu ter izražajo simpatije za Francozko. (Živahno odobravanje.) Interpelacija o preiskavi proti Lassie-ju in o odstavi istega kakor častnika iz teritorialne vojske se je odložila za mesec dni. Potem se je prešlo na dnevni red.

Rim 8. Senat je sprejel popravljeni proračun za tekoče upravno leto, ki se konča s 30. junijem; proračun izkazuje prebitok treh milijonov. Minister za finance spričuje povoljni napredek v popravil državnega gospodarstva in ugodne razmere v državnem zakladu, vsled katerih ni bilo potrebno novih davkov, ter naznanja davčno preosnovo, ki ima znižati dosedanje dajatve. (Pohvala.)

Bruselj 8. Narodna banka je vzvišala discount za $\frac{1}{2}\%$.

P O D L I S T E K.

Na kmetih.

« Spisal Poluks. »

— Ali so te natepli? Kedo te pa je? Ah, ne joči se! Kaj bi se jokaj, tak velik fant!

Tončka je postalo menda malo sram, ker je samo v presledkih še malo zastokal.

— Ali povej vendar, kaj ti je? —

Nekaj časa se je pripravljaj in potem je težko in tehtno palo iz ust:

— Šimčev je dejal, da nas prodajo! —

In dečko je o tem zopet zajokal.

Njej se je storilo milo.

— Nič se ne jokaj, nič! Saj ni res! Ah, kaj boš vse verjel! Čakaj, obriši se, pa pojdeš z menoj v hlev. Mice še ni, menda kje pleše, pa midva sama pomolzeva krave! —

— Pa konje morava tudi napojiti — je pravitavil deček važno.

— Le čakaj, napojiva tudi njih. —

In šla sta z dečkom v hlev in ko mu je ona zatrjevala tako zopet in zopet, da ni nič res, da jih ne prodajo, da ne odženejo ne sivke in ne ruse in tudi konj ne vzamejo, verjela je skoro sama v svoja zatrjevanja. Zdelo se ji je nemogoče, da bi vse to, za kar je tako skrbela, kar je videla vsaki dan, prišlo v tuje roke.

Postala je nekako vesela in brezskrbna.

Sredec 8. «Agence télégraphique Bulgare» javlja, da je sobranje večeraj v osemurni seji uničilo volitev Ricova in dveh drugih poslancev, voljenih v Küstendilu.

Pariz 8. Prva komora civilnega sodišča za departement Seine je na zahtevo Esterhazyjeve soproge izrekla ločitev zakona.

Rim 8. (Zbornica poslancev.) Minister-zakladnik Borelli predlaga zakonski načrt o začasnem proračunu do konca tekočega leta. Poslanec Costa zahteva, da se o dovolitvi odpustov raznim poslancem iz zdravstvenih in rodbinskih ozirav glasuje po imenih. Predsednik obžaljuje, da se hoče uvesti način, ki onemogoča izvedenje parlamentarnega vladanja. (Obča pohvala, hrum v skrajni levici.) Zaprošeni dopusti so se potem v poimenskem glasovanju dovolili z 225 proti 16 glasom.

Pariz 8. Zbornica poslancev je brez debate sprejela od senata sklenjeni zakon, po katerem se ima v uvodni preiskavi vojaškega sodišča obtoženeu priskrbeti branitelj.

Petrograd 8. Generalni pribočnik grof Pavel Šuvalov je o petdesetletnici svojega službovanja kakor častnik dobil od carja Nikolaja pismo, ki pravi mej drugim sledeče: Moj nepozabni oče, ki je visoko čislal Vaše lepe zmožnosti, Vas je imenoval poslanikom pri nemškem cesarju. Na tem vzvišenem mestu ste si pridobili oblih simpatij ter mnogo pomogli do tega, da se je utrdilo prijateljstvo z sosedno velevlastjo.

Zakaj smo siromaki?

Kdor je slovanske krvi, kdor je zavzet za srečnejšo bodočnost našo, kdor pozna vsaj nekoliko nesrečno minolost slovansko, kdor ve, da smo si svoje nesreče po velikem delu sami krivi (ker se

— Bode že tako! — si je ponavljala vedno in pravila svojemu sinčku sto in sto lepih stvari.

Postala je naravnost klepetava, Pravljičice mu je pripovedovala in slikala vmes, kako bo, kadar bo velik, velik mož.

— Jaz bom takrat že stara, a moral me boš imeti vse jedno rad! —

— O jaz vas bom imel zmirom rad, res prav zmirom! — ji je zatrjeval resno in ji modro gledal v oči z svojimi odkritimi otroškimi pogledi!

Oh, kako ga je imela rada!

Temnilo se je vedno bolj. Dekla se je vrnila iz vasi in potem sta skupaj opravili živino. Povečerjali so sami, Pavlova ni bilo.

Gospodar so menda pri Dobniku — je dejala dekla boječje in pomilovalno pogledala gospodinjo.

— Da, že zopet pije — je dejala le-ta in vsa nje nesreča ji je zopet objela zavest.

O Bog, ona je toliko skrbela, toliko trpela, a on je popival v gostilnah!

Neka mrznja se ji je budila v srečo proti njemu. Nekako privoščila bi mu to nesrečo, da ista ni zadevala tudi njenega otroka.

— Zasluži, ker je tak! — si je mislila, kadar si je slikala, kako mu mora biti hudo, kako ga je sram.

— Nekaj nesreče bi mu prav nič ne škodilo, drugače se ga itak nič ne prime!

nismo nikdar mogli otresti star ga podedovanega greha slovanskega: nezloge) in čegar slovanstvo sega više, nego strast vsakdanjih, mnogokrat neumljivih, vsikdar pa nezmisljenih in vsem jednako pogubnih bojov, ta obžaljuje gotovo iz srea ljuti boj in prepir med dvema plemenema, ki nista nič družega, nego — jedno in isto pleme: med Hrvati in Srbi. Človeku krvavi sree, ko premišlja o tužnem položaju našem in ko mu teži dušo prepričanje, da je to tužno položaje naše po velikem delu le posledica naših lastnih slabosti, naših lastnih grehov. Kaj smo Slovani v tej monarhiji in — kaj bi bili lahko, ako ne bi bili taki, kakoršnji smo! Tako razmišljanje peče kakor peče razbeljeno železo, ako si je položil na odprto rano!

Da, odprta rana je ta nezloga naša, to nesrečno nagujenje do prepira z — bratom: rana v vsej zgodovini naši. Taki smo bili in taki smo še v veliki meri. O nas velja pač beseda: da se nismo ničesar naučili in ničesar pozabili — kar se dostaje namreč pogubnosti naših medsebojnih sporov. Ti spori so odprta rana. Taka velika, krvaveča in skeleča rana je tudi nesrečni prepir med Hrvati in Srbi! Sosebno mi Slovenci moramo le jokati na tem prepiru. Mal narodič smo, le mala nezatna vejica na velikem, košatem in — bujno širčem se drevesu. Odseči vejico od drevesa, kaj bo iz nje?! Le par uric naj bo ločena od debla, iz katerega je erpila življenja sok, le par ur naj padajo na njo žarki žgočega solca in listi so jej zveneli — nehala je živeti. Iz veje, na kateri je kličilo zeleno življenje, je postalo — suho rožje.

Toda mi Slovenci prav za prav niti veja nismo na drevesu slovanstva, ampak le nežna in šibka mladika smo na jugoslovanski veji tega košatega drevesa. Kakor je življenje mladike spojeno z življenjem veje, in življenje veje z življenjem

Bila je nekako vesela, da mora trpeti. Vedela je, da vino in žganje nikakor ni moglo oglušiti v njem one bolestone zavesti, da je njegov dom zgubljen, da mu ga nič več in nikdo ne reši.

— Naj le trpi! — je dejala, ko je sama čakala nanj.

Dekla je odšla v svojo kambro, Tončka je tudi spravila spat in tako je sama ždela pri mizi, kakor že tolikokrat.

Mislila je vedno na jutri.

— Naravnost k mlademu Reichu pojdem — si je ponavljala. — Prav gotovo se me mora usmiliti, če ga bom le prosila, tako prav, prav iz srea! —

In zopet in zopet je sestavljala stavke in iskala besed, s katerimi ga zaprosi, da se usmili nje in njenega otroka.

— O to ga gine tako, če ga spomnim, njegove matere. Gotovo jo ima rad. Ti gosposki se imajo še posebno radi med seboj. —

Vse to si je pravila v mislih in si predstavljala vse tako veselo in srečno, da je sama verjela v svoje misli.

— In če bi ne hotel! — — To ji je pač tudi šinilo v glavo. Sapa ji je za trenotek zastala strahu, a hitro je odpodila take misli. —

Samo, če malo počaka, potem pojdem še k staremu Reichu in ga bom prosila tako dolgo, da dovoli, da sami nekaj odprodamo. (Pride še.)

debla, tako je naše življenje nerazdružno spojeno z življenjem Hrvatov in Srbov. Ločeni smo sicer na ne vemo koliko skupin po upravnih in političkih mejah, toda vse te meje ne bi smele ločiti, kar je združeno po naravi, rojstvu, krvi in ukupni koristi. Reakcionarne, srčnemu bitju narodnemu sovražne vlade morejo dajati stroge naredbe, da ovirajo naše fizično druženje, ali našega moralnega zblizovanja ne morejo ovirati! A iz tega naj se razvije, česar pričakujemo od bodočnosti.

Mala Sotla naj nas le loči, ali vezi našega duševnega jedinstva se morejo svobodno plesti preko te male reke. Održite nas Slovence od tega jedinstva, odsčipnite mladiko od veje — mi smo bili, nas ni več. Kdo ne bi umel torej, da se nam krči sree, ko vidimo, kako se ta veja zvija, upogiblje in poka pod težo — domačega prepira. Prepír med Hrvati in Srbi je morda največja nesreča za Slovence v monarhiji. Kaj bi bili mi in kaj bi bil oni sovražniki naši, ki drže sedaj svoj stopal na našem tleh, ako bi bile združene vse one sile naše, ki so v vednem boju med seboj in se v lepi vzajemnosti paralizirajo medsebojno in — uničujejo!! Bi-li bil mogoč na Hrvatskem tako reakcionaren in vsakemu svobodnemu poletu nasproten zistem? Bi-li bile mogoče italijanizacija, germanizacija in — madjarizacija (ta še posebno) v naših južnih slovanskih pokrajinah, ako bi naletele na naš ukupni, jednotni odpor?!

Tužna premišljevanja to osebno za Slovence v njega prekernem položaju, iz katerih se vsikdar spenja plemenito slovansko hrepenenje po onem trenutku, ki nam donese — spametovanje!

Mi tugujemo na tem hrvatsko-srbskem prepíru prav zato, ker vemo, da so jedno jedni in drugi, da so nam torej jednako bratje jedni in drugi in da le v pomoči iz njih — ukupnosti je tudi naša bodočnost. Ta jednaka ljubezen do jednih in drugih nam nalaga rodoljubno slovansko dolžnost, da smo strogo objektivni nasproti prepíru njihovega. Vemo tudi, da se je grešilo in se greši marsikaj na obeh straneh. Oh kako radi bi stiskali bratsko roko — obema! Ali kraj vse te naše objektivnosti in jednake resnične ljubezni do obojih, vendar ne moremo drugače, nego da pripoznavamo, da so včasih Srbi oni, ki nam podajajo se svojim postopanjem ilustracijo k izreku: da se Slovan uspenja do fanatizma le v boju proti bratu!! To je žalostno poglavje iz narodnega življenja Jugoslovancev. Težko je našemu sreč, ko smo morali izreči to, ali izvestni dogodki v Dalmaciji in Banovini nas silijo v tako odkritosrčnost. Nočemo navajati teh dogodkov, ker so prežalostni. Le jeden najnovejši uprav kričeč izgled hočemo navesti tu. V Zemunu izhajajoče srbsko «Novo vreme» je prineslo jako oster članek, naperjen proti napadam Hrvatov na srbstvo in — nemštvo in izreka nado, da bodo Srbi z bratski naklonjenim jim nemštvo (v Zemunu imajo namreč nemško pevsko društvo) ukupno in rama ob rami odbijali napade Hrvatov.

In taki pojavi naj bi ne boleli in žgali notri v dušo?! Prepír mej Srbi in Hrvati je verske in državno-pravne naravi. A mi vprašamo brate Srbe, da-li so res tako uverjeni, da bo dobiček za srbsko idejo in za srbsko državno misel, ako v Slavoniji zavlada nemštvo in v Dalmaciji pa italijanstvo?! Ali res ne poznajo teh naših nasprotnikov, ali res nimajo pojma o ciljih nemškega Drang nach Osten? Kar se pa dostaje čutstvanja Italijanov do Slovanov in še posebno do Srbov, hočemo jim tu navesti klasičen izrek nekega Italijana istrskega. Jeden naših poslancev istrskih se je pogovarjal z nekim Italijanom istrskim o bodočnosti Italije. Poslednji je bil popolnoma prepričan, da v Italiji pride do velikega prevrata, katerega račun poplača — dinastija. Na prigovore našega je vskliknil Italijan: «Nikdar ne bo vaša kri na našem prestolu. Tu naj Srbje pomislijo dvojno. Istrski Italijan govori o italijanskem prestolu kakor o našem tronu. Bolj umevnega pojasnila pač ne treba o konečnih ciljih velikoitalijanske propagande. Če si že avstrijski državniki maše oči in ušesa pred nevarnostjo te propagande, pa vsaj mi Slovani bi si jih ne smeli mašiti, kajti slovanske pokrajine so to, po katerih seza velikoitalijanska roka. Če bi hotela nesreča, da bi se kedaj uresničili ti italijanski načerti, ne bodo v pokrajinah ob Adriji gospodovali Hrvatje — ali Srbi tu di

ne. Takov poraz Hrvatov bi bil žalostno zadoščenje za Srbe.

V drugo naj pomislijo Srbi, da je bil gori navedeni srđiti izrek istrskega Italijana naperjen proti sedanji kraljičini italijanski, po katere žilah se pretaka **srbska kri!!**

Nedavno smo čitali — ne vemo ali v «Vrteu» ali «Angeljčku» — nastopno pripovedko.

Narodi tega sveta so sešli na sredi zemlje, da bi si razdelili njene darove. Hoteli so metati koeke in vsak naj bi dobil, kar mu je odločila osoda. Jugoslovani so se uprli temu, češ, vsakdo naj si izbere sam, kar želi, in naj pove, kaj hoče. Lahki so rekli: «Mi hočemo modrost», Angleži: «Mi hočemo morje», Rusi: «Mi novce in rudo», Francozi: «Mi denar in vojsko». In potem so vprašali Jugoslovane, kaj da hočejo oni? Ti pa so odgovorili: «Počkajte, da se domenimo». Ali do danes se še niso domenili. Vsakdo je vzel svoje, a Jugoslovani so odišli praznih rok. Sapienti sat! Tu je povedano lapidarno, zakaj smo siromaki!! In mi se pripravimo... dalje!

Zgodovinske črtice.

(Po Jos. Apih-ovi knjigi: Slovence in 1848. leto.)

(Dalje.)

16. Slovensko slovstvo.

»V takih razmerah se ni moglo razviti slovansko slovstvo. Kdo bi pisal? Kdo bi čital? Saj je sam Stanko Vraz pisal nekoč prijatelju; »Slovansko pismo pisati stane kaplje slovanske krvi; to znam, kajti se čutim, spisavši slovansko pismo, vselej potolčenega.« In vendar je bilo to Vrazu neizmerno laglje, nego tisočim naših omikancev, celó takim, ki niso imeli nobene mržnje do slovščine. Kdo bi pisal knjige, za katere ni bilo dobiti založnika? Celó molitvene knjige so dobivale težko založnika. Slomšek, namerjajočemu izdati slovanski molitvenik, so rekli knjigotržci: »Slovenskih knjig ne kupuje nikdo.« Kopitar pa veli: »Kmet ne piše, omikavec je nemški izobražen in renegat; s slovanskim jezikoslovjem se bavi zatorej samo kak diletant, ki mora svoje rojake malone prositi oproščenja za to »zabavo«.

Razven tega je dušila slovstvo tudi cenzura: zabranila je, ako ji je le količkaj bilo mogoče. Do leta 1848. so igrali v ljubljanskem gledališču samo nemške igre, peli nemške pesmi, ako niso izjemoma kdaj zapeli nemški igralci in Krakovčani katere slovanske — proti policiji. Proti ukazu: »Nikdar in nikoli se ne sme v gledališču prepevati slovanski«, pregovoril je dr. Bleiweis nekterikrat igralce, da so katero slovansko zapeli; burna pohvala je donela tudi Krakovčanom, ako so nastopili. Guverner Weingarten je pa takoj obdolžil aranžerje takih dogodkov: »Dobro vem, da je vse to naredil dr. Bleiweis, katerega so gotovo Rusi s srebrnimi rublji podmitili.« Lavoslav Kordeš je osnoval slovansko gledališko družbo, predelal in poslovenil dve Kotzebue-jevi igri — »a kako so ga pogledali, ko je na merodajnem mestu prosil dovoljenja, da se smeta igrati. Vesel je moral biti, da ga niso zaradi tega takoj zaprli.« (Ko je leto 1848. rešilo verig tudi slovansko Vilo, da je smelo njeno petje doneti raz juven oder, oponašal je Kordeš staro cenzuro tako-le: »W-a-s?? Ein slavisches — so was man sagt: ganz slavisches Theater in Laibach? in der Hauptstadt Krains?! Unmöglich! Unerhört!«) Niti diletantom niso dovolili slovanskih iger v gledališči; gledališčni kritik ni smel niti omeniti, da se je zapela kdaj slovanska pesem. Več svobode je bilo v Zagrebu, Pragi in Lvovu. »Samo na Kranjskem so hoteli... nekateri visoko kvišku dvigneni nosovi izvohati na vsak način ognjišče strahovite pošasti panslavizma.« Saj vemo, da se ne bi bile smele prikazati niti poljedelske »Novice« na dan, da ni nadvojvoda Ivan sam se potegnil za-nje. Saj je ljubljanska cenzura prečtala Kordešu celó poročila o slovanskih besedah na Dunaju, da celih 40 let se ni dovolilo Krakovčanom prepevati koleda o sv. treh kraljih!:

Nič bolje bi se ne gojilo nam tržaškimi in okoličanskimi Slovincem, ako bi imel naš »liberalni«, na tisočletno kulturo ponosni in vrolo za svobodo navdušeni magistrat vso oblast v rokah. Nič bolje pravim, temveč stokrat hujše bi se go-

dilo nam dandanes, nego se je godilo pred 100 leti našim srečnejšim bratom! S kamenito ploščo zakriti Dolenčev nagrobni napis nam kaj jasno priča o svobodoželjnosti laške gospode. Kakor so se pred 50 leti kar stresli Nemei v Ljubljani pred grozno pošastjo panslavizma, ako je kedo hotel le zapeti pesem o svetih treh Kraljih, baš tako se kar stresa naša gospoda pred vsako slovansko besedo, pred vsakim najmanjšim slovanskim napisom! Kaj je počenjala ta, baje za svobodo navdušena gospoda z nami, dokler je imela še ona pravico odločevati nad našimi veseljami?! V zadnjem trenutku, ko ni bilo več časa za pritožbo na višem mestu, nam je prepovedovala najnedolžnejše veselice! In sedaj je ta gospoda v liberalnih načelih došla tako daleč, da ne moremo v nobenem gledališču več prirediti slovanske predstave!

Krečani na Kreti, Makedonci in Armenci v Turčiji, Romuni na Ogerskem so se zatekli pred sodbo civilizovane Evrope, kjer so tožili o krivicah, ki se jim gode. Zganimo se tudi mi tržaška raja, osnujmo si odbor iz lastne srede in temu odboru naložimo, naj obvešča vso civilizovano Evropo o krivicah, ki nam jih dela naša »svobodoljubna« laška gospoda. Zganimo se, da bo koncem 19. stoletja imel svet pravi pojmi o tisočletni aviti colturi! Grof Thun ve o vseh nasilstvih laške gospode, a ker ni vlada nič storila proti njim, zganimo se mi, da bodo vedeli tudi v drugih državah, kaj se godi v Avstriji z nami! Slovenski zastopniki v deželnem in mestnem zboru niti slovansko niso govorili, posluževali se niso niti materinega jezika, a vendar, kaj je počenjala galerija, kaj je počenjala laška večina z njimi?!

Vrelo je med tržaškimi Slovenci radi takega nesramnega postopanja laških gospodov, vrelo je po okolici, kajti grdo zasramovanje okoličanskih poslancev je bilo zasramovanje slovanskega naroda. Naj bi bil takrat le jeden zažgal ono iskro, ki je tlela v razburjenem ljudstvu in prišle bi bile posledice, kakoršnih gotovo ni pričakoval nihče. A tega ni storil nihče, ker vsakdo je bil prepričan, da slavna vlada poda zadoščenje užaljenemu narodu slovanskemu.

A slavna vlada tega ni storila. Ob molku in čudovitem, skrivnostnem molčanju minevajo dnevi, minevajo meseci, a vedno le molk in molk. »Chi tace, conferma« — pravi Lah. Ako se je vlada postavila na tako stališče, tedaj je dolžnost naših poslancev, da obvestijo o vsem tem slovansko večino v državnem zboru; in če se tudi ta postavi na isto stališče molka in nehanja, potem morajo vedeti naši poslanci, kaj jim jim je storiti kakor možem! (Pride še.)

Politični pregled.

TRST, 9. junija 1899.

K nagodbeni krizi. Te dni so imeli »poštene posredovalce« vse polno dela. Thun in Szell nista te dni niti prišla v osebno dotiko in posredovalci Kallay, Goluchovski, Chlumetzky in menda tudi baron Feyervary so pleli niti pogajanj od jednega do drugega. Včeraj popoldne še le sta se sešla Thun in Szell, iz česar bi bilo sklepati, da delo posredovalcev ni bilo brezuspešno in da pride do sporazumenja. O vsebini novega dogovora ne vedo poročila sicer ničesar, ali to trdijo, da bo isti do sobote gotova stvar. Do tega da je najbolj pripomogla odločna izjava cesarjeva, da nikakor nepritrđi in nikoli ni carinarski ločitvi, ni da ne vsprejme demisije ni tega ni onega ministerstva. Tako ni ostala vladama nobena druga pot, nego ona do kompromisa. Kdo pa da poplača večiel stroškov tega kompromisa, o tem, kakor rečeno, ni znano ničesar, ali najbrže se ne motimo, ako rečemo, da bo to naša polovica.

Stoletnica rojstva Aleksandra S. Puškina, tega veleuma naroda ruskega in genija slovanstva, so praznovali minole srede po vsej veliki Rusiji. Slavja se je udeležila vsa službena in neslužbena Rusija, od vseučilišča doli do skromne vaške šole. Želja prosvitljenega carja Nikolaja samega je bila, da bodi to pravi narodni praznik. Učilišča, društva, zavodi so zložili velikih svot, da se zasnujejo štipendiji, šole, knjižnice in druge dobrotvorne ustanove v proslavo spomina velikega pesnika. Velika predstaviteljica vojne sile klanjala se je pred veličastjo duha. Osobito pomembna je bila slavnost v Petrogradu. Omenjamo je kakor

»pendant« k današnjemu uvodnemu članku: »Zakaj smo siromaki?«. Dočim beležimo v tem članku z žalostjo v srečo, da se razpor med dvema plemenoma jugoslovanskima širi bolj in bolj, so pa na banketu, ki so ga priredili petrogradski Poljaki v proslavo Puškina, celili drugo rano, nasprotje med Rusi in Poljaki. Cela vrsta govornikov, Rusov in Poljakov, so govorili o tem starem sporu, a vsi z željo, da bi se oba slovanska naroda združila in spravila v duhu ruskega velikana Puškina in poljskega velikana Mickieviča. Poljak Donimirski iz Poznanja je rekel, da podlaga Puškinovi slavnosti sta pravičnost in človekoljubje; Poljak Koper iz Krakovega je izrekel željo, da bi izginila vsa nezaupljivost mej Rusi in Poljaki; Poljak Pilz je opozarjal na važnost čestitk, došlih iz Galicije; docent Dymrza pa je zaklical Slovanom pravo blagovestje: »Mi moramo biti bratje. Slovanska plemena se ne smejo pobijati med seboj, ampak jim je celo v dolžnost, da delajo skupno«. Z ozirom na brezsmiselno sovražstvo med Hrvati in Srbi pa je zadel žebelj na glavo Poljak dr. Januškievič: V slovanškem organizmu je neka bolezen in Puškin je našel zdravilo za to bolezen. Ali res naj ostanejo ti pojavi iz Petrograda brez utisa na pripravajoče se brate v Banovini in Dalmaciji?!

Domače vesti.

Na Puškinovo slavnost v Petrograd je odposlal. »Slov. čitalnica« nastopno brzojavko: Slava Puškinu, slava njegovim čestilecem. — Naše uredništvo: Slava spominu slovanskega genija! — Nekateri rodoljubi: Slavi bratskega ruskega naroda pridružujejo se na jadranskem obrežju (slede podpis). — Slednjič je brzojavilo tudi uredništvo lista »Pensée slave«.

Občluske volitve v Pomjanu. S Pomjansčine nam pišejo: Po tridnevem boju so se dne 7. t. m. dovršile volitve za III. razred. — S pravico nam ne morejo nasprotniki nikjer do živoga, toda za nas ni bilo še pravice in v Pomjanu je zmagala krivica. — Italijanska stranka je poslala za te volitve v Pomjan ne le najboljša agitatorje, ampak tudi z denarjem napolnjeno blagajno. — Saj, da se je kaj zaslužilo, ni bilo treba iti na volišče. Da je le kedo naših doma ostal, je dobil 1 gld., 2 gld. in tudi 3 gld. — V Gambinijevi hiši v Pomjanu je bilo in je še sedaj, ko se vršijo volitve za II. razred, kakor v kakem davčnem uradu prve dneve meseca, ko dohajajo vsi uradniki po svoje plače. V tej hiši imajo Lah svojega odvetnika. Ta citira ljudi, on spisuje, on popravlja, kar treba, on plačuje prodane duše. — Drugi gospodje, nekateri v biciklistički opravi, lovijo ljudi, kakor se lovi neumna živina, grozijo, žugajo in pritiskajo z vsemi sredstvi. — Še celó nekatere »signore in signorine« v klobukih so prišle v pusti Pomjan, da spomnijo nekatere družine na dolžnost do laških »signorov«. — Upanje na zmago v tretjem razredu je dajala obljuba in zagotovilo koperskih »paulanov«, imajočih volilno pravico v Pomjanu, da ne pridejo na volišče. Sicer jih je prišlo osebno res malo, toda s krivičnimi pooblastili volilo jih je čez 100. Nekateri so volili po večkrat. O vsem tem smo brzojavnim potom obvestili c. kr. namestništvo v Trstu.

Sadovi — kulture. Iz Buzeta nam pišejo: Le redko kedaj dobivate kako vest iz Buzeta, zбоk česar bi mogel misliti kdo, da se tu vedno in povsodi pretakata med in mleko kakor v obljubljeni deželi in da nimamo, da bi se tožili o čem. No, žalibog, temu ni tako. Italijanska kri je povsodi jedna in ista. Italijani se po vesoljnem svetu ponašajo se svojo kulturo, ali le z jezikom! Z dejanji pa kažejo, da je to — bruttura. Zares škoda, da nismo sinovi blažene Italije, kakor so buzetski Italijani — bum!! Ne daj Bog, da bi naš narod hotel slediti taki kulturi, kakoršnja je doma doli v kraljestvu, kajti prej slej bi nas dovela do banditskih, lopovskih čet in potem — do vešal. Mnogokrat že so pokazali plod svoje kulture in civilizacije tudi naši v Buzetu. Tu vam hočem navesti nekatere teh sadov, ki so dozorevali tekom tega meseca, a drugo hočem zamolčati za sedaj, kajti marsikdo bi morda ne mogel prebaviti vsega hkratu.

Dne 1. t. m., na sv. Rešnjega telesa dan, so naši italijanski kulturonošci pobili okna na hrvaški šoli v Buzetu, a takoj drugi ali tretji dan na to pa jednemu c. kr. uradnikov. Gospa soproga tega uradnika je bila sama z otročiči doma in si morete misliti sami, v kakem strahu je bila. Čudno je zares, jako čudno, da se mi moramo toliko bati te italijanske kulture, katero baje toliko ljubijo in spoštujejo vsi narodi po vsem svetu in celo v — Abesiniji!! No, to vse ni nič, proti temu, kar vam hočem povedati sedaj.

Minolo nedeljo, dne 4. t. m., je bila v selu sv. Martin, pol ure od Buzeta, seja podružnice družbe sv. Cirila in Metoda za Istro. Odlšlo nas je nekaj sinov in hčeri verne nam majke Hrvatske, da bi se udeležili seje. Seja se je izvršila v najlepšem redu (da-si ni bilo govora o kakem paragrafu italijanske kulture) in smo se lepo in mirno, kakor se spodobi, pomudili z našimi kmeti. Človek se ne more tako lahko odtrgati od take zabave. Tako smo se malec zakasnilo tudi mi in smo se veselo vračali proti Buzetu. No blizo mesta nas je minilo veselje, kajti, čim smo prišli blizu »Velikih vrat«, ki vodijo v mesto, hipoma se je usula na nas gromada velikega kamenja. Jeden kamen je pal cel skozi okno v bližnjo finančno postajo. Naše ženske so se seveda hudo prestrašile in jedni je prišlo tako slabo, da smo jo komaj zopet spravili k življenju. Ali stari Bog, ki je toliko stoletij na čudesen način branil in čuval Hrvate pred njihovimi neprijatelji, obvaroval je tudi nas od italijanske brutture — pardon: kulture, tako, da nas ni zadel nijeden kamen. Dakako, da so junaški buzetski — divjaki, pardon: sinovi avite colture, proslavivši na takov način to svojo kulturo, stisnili rep med noge in beži vsakdo v svojo luknjo kakor miši. Mi ne bi zamerili toliko buzetskimi Italijanom, da nas kultivirajo na takov lep način, ako bi imeli občino v svojih rokah. Ali občina je v naših rokah! Tem čudneje je, da niti ne moremo v mesto brez nevarnosti, da nam — pobijejo glave. Ali ne bi mogla občina nastaviti dva strežarja, in sicer na stroške mesta samega, ki naj bi po noči in po dnevi skrbela za red in varnost občinarjev pred — avito colturo.

Iz Lipice nam pišejo: Še enkrat moramo spregovoriti o tistem inženirju — Kraus-u ali Krause-u, kakor se že imenuje — ki gradi nov veliki hlev v dvornih konjarni in čegar postopanje je vedno odurneje proti našemu ljudstvu. Ono malo domačinov, ki so bili še tam na delu, je te dni zahtevalo, da bodi delavni čas kakor predpisano: od 6—12 in od 2—6½. In ker se ni ugodilo tej njih opravičeni zahtevi, so izjavili, da ne delajo dalje. Povsem mirno so ostavili delo in mirno so poseli tam blizu, a italijanski podaniki so jih gledali se strahom.

V kazen se jim je prijavilo takoj, da so zgubili delo. Oni so protestovali, seveda je bilo vse zastoj. Potem pa so zahtevali, naj se jim izplača zaslužek — ker niso ničesar zakrivali — za ves teden. Kaj še! V Bazovico je podjetnik postal po — orožnike in domačini so se morali umakniti, da niso prišli v kako nesrečo po slavnih izgledih iz nedavnih dob. — (Opomba uredništva. Te dni smo čuli, na svoja ušesa, kako se je gruča italijanskih delavcev — da so italijanski podaniki, se jim je bralo na obrazu — v ulici Gelsi razgovarjala o narodnih bojih. Seveda so obsipali Slovane z vsemi možnimi priimki, a jeden je vskliknil, da je to skrajna predrznost, če hoče kdo drugi gospodariti na »mojem domu« (c a s a m i a!) Naše primorske avstrijske pokrajine so torej za te usiljivec že »c a s a m i a«, njih domača hiša, iz katere smejo ven metati nas Slovane. Je-li pa čudo to po stotinah takih slučajev, kakoršen je ta iz Lipice! Je-li čudo, da se tuji podaniki čutijo tu že gospodarje in si domišljajo, da imajo pravico, preganjati domačine, ako dobivajo vspehuje na **takih** mestih?! Res, le ljudstvo, kateremu je zmisel za mir in red prešel v meso in kri, kakor je našemu slovenskemu ljudstvu, more mirno prenašati taka zapostavljanja!)

Cesarski dar. Cesar je podelil iz svojih privatnih sredstvih 200 gld. za dovršenje restavracijskih del v cerkvi Marije sedem žalosti v Rovinju.

Vspored veselice ženske podružnice družbe sv. Cirila in Metoda na vrtu »Narodnega doma« v sv. Ivanu, bo nastopni: 1. D. Jenko: »Naprej«, godba. 2. Vilko Novak: »Hrvatska Hrvatom«, »Slov. pev. društvo«. 3. Purschke: Mazurka, godba.

4. F. S. Vilhar: »Na vrelu Bosne«, veliki možki zbor z bas-solo, »Slov. pev. društvo«. 5. »Venček narodnih pesmi«, godba. 6. Bartl: »Novinci«, »Slov. pev. društvo«. 7. Bengalični ogenji, kolo, rakete. Mej točkami ribarenje in pošta.

Veselica se bo vršila v nedeljo in se prične ob 4. in pol uri.

V nedeljo naj se v prijaznem sv. Ivanu zbere veliko sinov in hčera naroda slovenskega pod zastavo svetih apostolov naših!

Za Ciril-Methodovo družbo se je razprodalo v veseljem omizju na veselici »Kola« dne 4. t. m. podobie sv. Cirila in Metoda za 6 K.

Občni zbor »Kmetijske in vrtnarske družbe za Trst in okolice« se ni mogel vršiti radi nezadostne udeležbe in se bo vršil prihodnjo nedeljo ob 8. uri zjutraj o b v s a k e m š t e v i l u u d e l e ž e n e e v. Zborovanje se bo vršilo v dobrohotno prepuščenih dvorani »Slovanske čitalnice«, ulica S. Francesco št. 2.

Naše narodne slavnosti. Veselica za »Narodni dom« se bo vršila še le dne 2. julija. Veselica se je odložila z ozirom na to, da bratsko pevsko društvo »Slava« pri sv. M. Magdalenii dne 18. junija razvije prvokrat svojo zastavo in priredi ob tej priliki veliko veselico.

Umrljivost v Trstu. Od nedelje dne 28. maja do včerajšnje sobote 3. junija je umrlo 49 oseb moškega in 48 ženskega spola, skupaj 97 oseb, proti 79 v istem tednu lanskega leta. Od teh je bilo 19 v dobi do 1 leta, 16 do 5. leta, 9 do 20. leta, 11 do 30. leta, 10 do 40. leta, 16 do 60. leta, 14 do 80. leta, 2 v dobi čez 80. leto. Povprečna umrljivost je znašala 30:3 od tisoč. Jetika je povzročila smrt v 24, boleznii v sopilih v 9, škrlatica v 7, dčevica v 2, hripavica v 1, legar v 0, enteritis v 3 slučajih.

»Evviva l' Italia!» Kakor naznanja tukajšnji »L'Indipendente«, je poslanec Socii predložil italijanskemu ministru za vnanje stvari interpelacijo, ki se zopet enkrat bavi z avstrijskimi notranjimi stvarmi, namreč z dejstvom, da so naša sodišča nekaj krat, prav nežno sicer, potrkala po prstih tukajšnje neodrešene, ki so izražali svoje srčne želje s klici: »evviva l' Italia, evviva Roma!» itd. Omenjeni list se nadeja, da odgovor Visconti Venoste prinese nekaj luči v to temno vprašanje. Italijanski parlament hoče zopet enkrat kritikovati postopanje avstrijskih oblastev!... Veče predrznosti si že ne moremo misliti. Radovedni smo, kaj poreče naša vlada. Kdaj se hoče prebuditi iz svoje letargije? Ali hoče čakati tako dolgo, da bo — prepozno? Predrznost irredentarjev je res velika, še večja pa je — potrpežljivost avstrijskih diplomatov.

Izpred naših sodišč. Zaradi zločina tatvine je bil včeraj obsojen 27-letni dninar Ivan Piceo, italijanski podanik, v 14-mesečno ječo in izgnan iz naše države, ker jel. 1896. z drugimi uslužbenci pokral svojemu gospodarju L. Magellu steklenine v vrednosti 700 gld. Dočim so drugi kriveci pravočasno popravili povzročeno škodo, ni hotel Piceo vrniti ničesar, vsled česar se je proti njemu uročila ovadba.

Že kaznovani 20-letni Josip Premru je dobil istega dne 6 mesecev ječe, ker je v majniku t. l. odnesel Mihajlu Enci-u perila v vrednosti 40 gld.

Poneverjenje deset tisoč goldinarjev. Komisijonar Atilij Martineich v ulici Chiozza št. 16, je imel od tvrdke Martandovar in Anton Dreher iz Budimpešte v shrambi veliko množino moke. Februarja meseca t. l. je poslala imenovana tvrdka svojega uradnika, da pregleda Martineichevo skladišče. Pregled je pokazal, da je manjkalo 609 vreč moke v vrednosti 10.000 gld. Martineich je obljubil, da spravi tvrdki ta denar do gotovega roka. Ker se mu to ni posrečilo, ga je dala tvrdka zapreti, in včeraj se je vršila proti njemu kazenska razprava. Obtožence je pripovedoval, da je žrtva zgrešenih spekulacij, da je mnogo zgubil v igri na borsii, da bi pa poplačal vse, ako bi se mu pustilo dovolj časa. Branitelj dr. Breitner je navajal množico olajševalnih okolnosti, katere je sodni dvor uvažil ter obsodil Martineicha v najmanjšo kazen, namreč v osem mesečno ječo.

Lov na sardele. Kakor poročajo iz Gradeža, je lov na sardele letos, kakor tudi zadnje dve leti, nenavadno bogat. Dosedaj so nalovili nad 8 milijonov sardel, ki se porabijo večinoma v tamošnjih konservnih tovarnah.

Umor v železničnem vozu. Identiteta morileca nesrečnega Edvarda Radivo je dognana. Isti je stanoval nekaj dni v Trstu in v Barkovljah, kjer se je imenoval dr. Ernst Schönemann iz Lipsije.

Glasom brzojavke iz Hamburga pa je njegovo pravo ime, katero je tudi naznanil policiji, Evgen Paeh, doktor kemije in farmacije. Bil je osem let lekarnar in drogvist v Hamburgu. V decembru leta 1897. so ga dejali pod kuratelo.

Tudi po ulicah in prodajalnicah tržaških se je ta ptujec tako čudno vel, da je bilo videti, da ni pri pravi pameti. V kreditnem zavodu je shranil več svoto denarja, ne da bi se bil povrnil več, kakor je obljubil. Denar so bili namreč vsprejeli le provizorično, ker ni imel nikake legitimacije. Tudi revolver, s katerim je ustrelil dečka, je kupil v Trstu za 30 gl. Vse njegove stvari, ki jih je imel v hotelu v Barkovljah, so prenesli na policijo. Danes ob 9. uri se je vršilo komisijsko raztelesenje umorjenega dečka, ob 6. uri pa je bil pogreb.

Samomorilec, najdenega dne 7. t. m. »pri Lovcu«, ni bilo mogoče spoznati do sedaj. Mrliča so fotografirali.

Poškodba mej delom. V svobodni luki si je včeraj strl levo roko 20-letni Anton Deluca, mornar na brodu »Due fratelli«. Zdravnik rešilne postaje, dr. Senigaglia, je dal ponesrečenca odvesti v bolnišnico.

Različne vesti.

Za zverinjak v Schönbrunu so prispeli zadnji teden v Reko dva leva in dva tigra.

Legar v Pragi. Kakor javljajo »Narodni listy«, razsaja v posloju praškega namestništva in v njega okolici legar, katerega da je provzročila pitna voda iz namestniškega studenca. En uradnik namestništva je že umrl, 30 drugih oseb je zbolelo; med njimi nečakinja namestnika grofa Coudenhove, brat ministerskega predsednika, grof Jaroslav Thun, in grof Czernin.

Brzojavna in telefonična poročila. (Zadnje vesti.)

Dunaj 6. Poveljnik pešpolka 79, polkovnik Gerba, je imenovan poveljnikom brigade v Lito-mericah.

Dunaj 9. Pogodba je dovršena, to je gotovo; rešiti je le še nekatere formalnosti. Ni pa dvomiti, da v glavnem — bančnem vprašanju — je morala odnehati avstrijska vlada. Včeraj je bilo posvetovanje avstrijskih ministrov, ki so baje pritrdili sklenjenemu dogovoru. Madjari morejo biti zadovoljni.

Dunaj 9. Včeraj so bile na večih krajih mesta socialnodemokratske demonstracije proti krščanskim socialistom. Kričali so: Dolí z Luegerjem! Dolí z volilno reformo! Redarji so zaprli 13 oseb.

Pariz 9. Več listov beleži vest o predstoječi ministerski krizi. Policijska prefektura je dovolila, da se klub avtomobileev zopet otvori.

V moji tyrdki Schivitz & Comp. V Trstu

se dobivajo stroji vsake vrste in potrebčine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi iz kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode »Emeri« in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge. **Garantiram dobroto vsega blaga. Cene nizke.**

Velika zaloga v ulici Zonta šte. 5.

Mat. Živic, inženir. Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, mlinov, vodovodov, cest itd. — Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del.

Mala oznanila.

Pod to rubriko prinašamo oznanila po najnižjih cenah. Za enkratno insercijo se plača po 1 nč. za besedo; za večkratno insercijo pa se cena primerno zniža. Oglasi za vse leto za enkrat na teden stanejo po 10 gl. ter se plačujejo v četrtletnih antecipatnih obrokih. Najmanjša objava 30 nč.

Posredovalnica za potovanja.

Alojzij Mozetič Piazza Negoziante 1. daje pojasnila za vsakršna potovanja in sprejema predplačila za obisk svet. razstave v Parizu l. 1900.

Zaloga krompirja, zelja in fižola.

Vatovec Jak. ulica Molin piccolo št. 9 ima zalogo krompirja, zelja fižola in drugih pridelkov. Razprodava na debelo.

Poduk v glasbi.

Vogrič Hrabr. ulica Stadion 19, I. n. poučuje glasbo praktično in teoretično, doma in zunaj

Zaloga olja, mila in kisa.

Vatovec Anton Ulica Torrente št. 26. Prodaja olja, mila in kisa na drobno in debelo. Naročila izvršuje točno.

Krčme.

Jurković Mate ulica Carintia št. 25 toči izvrstno črno in belo istrsko vino ter ima dobro domačo kuhinjo.

Jak. Perhauc Via Acquedotto šte. 8. Zaloga vsakovrstnih vin in boteljk. Postrežba točna, cene zmerne.

Pirih Ivan Via Media št. 3., krčmar, toči črna in bela vina in pivo prve vrste kuhinja izvrstna, cene zmerne.

Lozić Jurij Androna S. Lorenzo (za magistratom). Zaloga pristnega dalmatinskega vina po najnižjih cenah. Razprodaja od 5 litrov naprej. Na zahtevanje se pošilja na dom in na deželo.

Obuvala.

Stantič Josip „pri Pepetu Kraševcu“ na Rožariju poleg cerkve Sv. Petra pod ljudsko šolo, ima veliko zalogo obuval. Sprejema tudi naročbe.

Rehar Peter ulica Riborgo št. 25. Velika zaloga in delavnica vsakovrstnega obuvala po naročbi.

Trgovci.

Nazarij Grižon Via Giulia 64 prodaja vsakovrstnih jestvin, kolonijalnega blaga in olje

Ant. Furlan Piazza S. Francesco št. 2. Prodajalnica jestvin in kolonijalnega blaga. Postrežba točna, cene brez konkurence.

Abram Fran Via S. Francesco št. 22. Trgovce z dogami in sodarski mojster, izdeluje vsakovrstne sode in posode. Delo solidno, cene zmerne.

Jak. Perhauc Via Stadion št. 20, pekarna in slaščičarna, svež kruh večkrat na dan, prodaja moke. Vsprejema tudi domač kruh v pecivo. Postrežba točna.

R. Kolar na oglu ulice Geppa in delle Poste Nuove, prodaja kolonijalno blago, delikatese, likere itd.

Anton Šorli priporoča svoji kavarni Commercio in Tedesco, ki sti shajalisci Slovencev. Na razpolago so vsi slovenski in mnogo drugih časnikov.

T. Zadnik Via S. Francesco šte. 16, mesar, postreže z vsakovrstnim mesom po zmernih cenah. Na željo pošilja na dom.

I. Tavčar, krojač Via delle Beccherie šte. 6, priporoča se slovenskemu občinstvu.

Fran Hitty, Via Barriera vecchia št. 13, prodajalnica vsakovrstnega manufakturnega blaga in drobnarij. Na zahtevanje se pošiljajo vzorci tudi na deželo.

Novak Mihalj, trgovec, ulica Sv. Catarina št. 9., priporoča svojo zalogo kolonijalnega blaga na debelo in na drobno razpošilja na deželo proti povzetju.

Gospa odda elegantno meblirano sobo z razgledom na občinski vrt in hrano ali pa hrano samo. Ponudbe sprejema upravištvo.

„AGRICOL“

Patent T. 49/1008.

Privilegovano mehko kalijsko milo za uničevanje mrčesov

raztopljivo v mrzli vodi, v raznih krajih Trentina, Istre, Goriške in pri t. k. poljedeljski družbi izkušeno kot uspešno sredstvo z zatiranjem vseh parasitkarnih in kriptogamičnih boleznih in žuželk v obče ki okužujejo trte, sadna drevesa in zelenjad.

Navodilo, kako rabiti »Agricol«, na željo poštine prosto.

Milarnica

F. Fenderl i dr. v Trstu. Via Limitanea št. 1.

Zastop in zaloga na Goriškem pri gosp. Frideriku Primas-u v Gorici, Veliki trg 16, na dvorišču; pri Petru Debelich-u v Kopru in Izoli, v Trstu v drogerijah: Bolle, Via Farneto; Cilla, Ponterosso; Cumar, Via Belvedere; Jellersitz, Barriera vecchia; Mizzan, San Giacomo; Ongaro, Via dell' Orologio; Petrone, Via Giulia in Cumar, Opčina.

FILIJALKA

c. kr. priv. avstrijskega kreditnega zavoda za trgovino in obrt v Trstu.

Novci za vplačila.

V vrednostnih papirjih na	V napoleonih na
4-dnevni izkaz 2 1/4 %	30-dnevni odkaz 2 3/4 %
30- " " 3 1/4 %	3-mesečni " 2 1/2 %
	6- " " 2 1/4 %

na pisma, katera se morajo izplačati v sedanjih bankovcih avstrijske veljave, stopijo nove obrestne takse v krepost z dnem 24. junija, 28. junija in odno 20. avgusta t. l. po dotičnih objavah.

Okrožni oddel.

V vredn. papirjih 2 % na vsako svoto. V napoleonih brez obrest

Nakaznice

na Dunaj, Prago, Pešto, Brno, Lvov, Tropavo, Reko kako v Zagreb, Arad, Bielitz, Gablonz, Gradec, Sibinj, Inomostu Czovec, Ljubljano, Line, Olomuc, Reichenberg, Saaz in Solnograd, brez stroškov.

Kupnja in prodaja

vrednostij, diviz, kakor tudi vnovčenje kuponov proti odbitku 1 % provizije.

Inkaso vseh vrst pod najumestnejšimi pogoji.

Prodajmi.

Jamčevne listine po dogovoru. Kredit na dokumente v Londonu, Parizu, Berlinu ali v drugih mestih — provizija po jako umestnih pogojih.

Kreditna pisma na katerokoli mesto.

Vložki v pohrano.

Sprejemajo se v pohrano vrednostni papirji, zlati ali srebrni denar, inozemski bankovci itd. — po pogodbi.

Naša blagajna izplačuje nakaznice narodne banke italijansk v italijanskih frankih, ali pa po dnevnem kursu.

Riunione Adriatica di Sicurtà v Trstu

zavaruje

proti požarom, prevozu po suhem, rekah in morju, proti toči, na življenje v vseh kombinacijah.

Glavnica in rezerva društva dne 31. decembra 1892.:

Glavnica društva	gl. 4.000.000—
Premijna rezerva zavarovanja na življenje	13.326.346-98
Premijna rezerva zavarovanja proti ognju	1.632.248-22
Premijna rezerva zavarovanja blaga pri prevažanju	49.465-07
Rezerva na razpolaganje	500.000—
Rezerva zavarovanja proti premianjanju kurzov, bilanca (A)	333.822-42
Rezerva zavarovanja proti premianjanju kurzov, bilanca (B)	243.331-83
Rezerva specialnih dobičkov zavarovanja na življenje	500.000—
Občna rezerva dobičkov	1.187.164-86

Urad ravnateljstva:

Via Valdiriv št. 2, (v lastni hiši).

Išče se voditelj

za

dobro obiskovano krčmo v mestu tržaškem.

V tej krčmi se potoči povprečno 100 litrov vina na dan. — Kje? pove uredništvo tega lista.

Upravo za spalno sobo

ima na prodaj mizar Šeuka v ulici Sette Fontane št. 23 na dvorišču.